

Jeg skal nu tillade mig at gjøre et Par Bemærkninger med Hensyn til Lovforslaget. Det hedder i § 1, at Eiendomme under 2 Skjæpper Hartkorn, aldeles ere fritagne for Krigsskat. Jeg har den Overbevisning, at efter Grundlovens Strafftrædelse har denne Klasse Medborgere vundet, overmaade, meget faavel i aandelig som i materiel Udvikling, og jeg troer derfor, at Størstedelen ingenlunde sætter stor Pris paa at fritages for denne lille Afgift, der kunde komme til at hvile paa dette Quantum Hartkorn, skjøndt jeg vil indrømme, at det Antal Hartkorn, som her kan blive Tale om, ikke er meget stort; det beløber sig kun til 4,368 Tønder. Da disse ærede Medborgeres Interesser vistnok i lige saa høit Maal som hos alle Andre er væk for Fædrelandets Bestaaen, troer jeg ikke, at disse Penges Tilveiebringelse vil kunne have nogen stor Betydning for dem; og det saa meget mere, som disse vinde mere ved Krigen end nogen Anden, idet deres egen Hjemmegjerning ikke vil blive dem besværligere at faae udført end ellers, og deres øvrige Arbejde vil blive dem langt højere betalt af de Gaardmænd og større Gaardbrugere, for hvilke de ville være uundværlige; og derfor kan der vistnok ikke være Noget at indvende imod, at denne Deel af Lovudkastet falder bort. Jeg har dernæst en anden Indvending at gjøre. Der er i Lovudkastet bestemt, at Krigsskatten for en Deel skal indkomme ved at beskatte Indtægterne, altsaa ved en Indkomsskat, men denne Bestemmelse er ikke overført paa Jordbrugerne. Dette forekommer mig ikke at være saa ganske rigtig, thi naar en Jordbruger har en stor Gjæld paa sin Eiendom, saa kommer han til at svare en lige saa stor Skat som den, der ingen Gjæld har paa Eiendommen. At Krigsskatten for en Deel kommer til at hvile paa Hartkornet, har jeg ikke noget Væsentligt at indvende imod, — jeg kunde ønske, at Lovudkastet gav noget Begreb om, hvor stort det Udbytte vil blive, der ifølge Loven vil fremkomme — men der maa samtidigen dermed grundlægges en Indkomsskat, for derigjennem at tilveiebringe en retfærdig Ligelighed; thi naar en Mand, der f. Ex. har en Eiendom paa 100 Tdr. Hartkorn gjældfri, og desuden har udestaaende et Penge-

beløb af indtil 7000 Rd., vil han efter min Opfattelse aldeles ikke komme til at betale nogen anden eller højere Krigsskat end efter Hartkornet, lig den Mand, som har en meget stor Kapital at forrente i sin lignende Eiendom, vil komme til at svare i Krigsskat. Jeg synes, at dette Exempel behøver en mindre retfærdig Skattebasis, og jeg troer, at denne Fremgangsmaade vil vække stærkt Anstød hos en større Deel af Befolkningen. Skjøndt jeg, som sagt, ikke har noget Væsentligt imod, at Hartkornet lægges til Grund for Krigsskattelydelse, saa mener jeg dog, at det kunde være særdeles ønskeligt, at Indkomsskatten samtidigen traadte i Live for Landet, saa at vi derved fik Begyndelsen gjort til i det Hele taget at komme ind paa en Indkomsskat over hele Riget. — Med disse Ord skal jeg foreløbig slutte.

J. Nielsen: Det er fra flere Sider under foregaaende Sagers Behandling stærkt fremhævet, at Hartkornet ikke er noget godt Beskatningsgrundlag, især for nyere Skatter. Jeg kan derfor slutte mig til, hvad den ærede sidste Taler i denne Henseende hittede, og jeg skal dertil kun sige, at jeg vilde ansee det for det eneste Rigtige, at man her ved denne Lov gik aldeles bort fra Hartkornbeskatningen, som saadan, og gik over til en reen Indkomsskat, en Skat paa Formue og Veilighed. Derved vilde Hartkornet naturligviis ikke blive fri for at svare Skat, efterdi Hartkornbrugeren jo kommer til at svare Skat af den Indtægt, som Hartkornet giver. Ved at beskatte paa Formue og Veilighed vilde man tillige komme ud over den Vansteligheid, som blev fremhævet af den ærede sidste Taler, nemlig, at den Hartkornbruger, der har en stor Gjæld paa sin Eiendom, kommer til at svare Skat af Gjælden. Der er i Loven kun gjort een Undtagelse for dem, som have Byrder hvilende paa Eiendommen, og det er Arvesæsterne; med Hensyn til dem er der foreslaaet en Medsættelse i Arvesæsteafgiften af $\frac{1}{32}$, men jeg skjønner ikke, hvorfor der ikke ogsaa skulde tilstaaes f. Ex. Selveiere, der have en stor Gjæld ligefrem til Statskassen, en tilsvarende Medsættelse. Jeg er saa heldig at være Arvesæster, og jeg faaer altsaa denne Medsættelse, men naar jeg har en Nabo, der er Selv-